

Zin des levens

Wanneer je in een grote stad loopt en je ziet al de mensen om je heen in beweging, de één hierheen, de ander daarheen, de ééne groep zit urenlang op terrasjes, de andere groep ligt te zonnen in een park, en weer anderen zijn druk met winkelen, etc..., dan vraag je je af of al deze mensen weleens hebben nagedacht over de zingeving van het leven. Waarom doen zij de dingen die ze doen? Waarheen voert hen deze dag in hun leven? Gaat de werkelijkheid langs hen heen, of beseffen ze nog heel flauw dat het leven méér te bieden heeft dan het hier en daar rondzwalken? Heeft het leven hun niet meer te zeggen of te bieden dan terrasjes, zonnen en winkelen? Is het leven voor hen geen leerschool, een zich ontwikkelen, een verliezen van zichzelf om het wáre leven te vinden?

Wat is de zin van het leven? Dat moet Job zich hebben afgevraagd nadat hij in één dag beroofd werd van zijn kinderen en bezittingen. Het blijkt steeds dat alle bezit relatief is, betrekkelijk, en het ons van het ene op het andere moment kan ontvallen. In een situatie net als Job leren wij de harde les van de betrekkelijkheid van alle “bezit”. Job stelde na het verlies van kinderen en bezittingen vast dat hij naakt uit zijn moeder was voortgekomen, en ook weer naakt ten grave zou gaan. Absoluut waar.

In de tijd die ligt tussen geboorte en sterven krijgen wij te maken met het leven zelf, waarin mensen en goederen (bezittingen) een belangrijke rol spelen. Wij weten het wel dat we broos en vergankelijk zijn, en dat de anderen waarmee wij het leven delen eveneens broos en vergankelijk zijn. Of het nu mensen betreft of dieren en planten doet er niet toe. Alles draagt het karakter van vergankelijkheid. Gelukkig maar dat wij mensen in een samenleving zijn geplaatst en er bijna niemand op aarde is die heel zijn leven in eenzaamheid zou moeten vertoeven. Trouwens, we komen hulpbehoevend op aarde, en bij het ouder worden is dikwijls hulp van jongeren nodig. Door met anderen in contact te treden, gaan wij het leven met hen delen. Er kunnen zelfs hechte banden onderling ontstaan tussen mensen en mensen, en tussen mensen en dieren. Wanneer de dood scheiding maakt ontstaat er alsdan een groot gemis, wat zich maar moeilijk

met iets laat vullen. De tijd doet het gemis wel slijten, maar er kan levenslang een gat ontstaan, dat niet gedicht kan worden.

Job vestigde zijn hoop op Jahweh. Hij zag dat alles van Jahweh hem was gegeven. Het ontvallen ervan kende hij eveneens aan Jahweh toe, en loofde Hem zelfs, zie

Job 1:20 ¶ Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde, en boog zich neder;

21 En hij zeide: Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarhenen wederkeren. De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!

22 In dit alles zondigde Job niet, en schreef Gode niets ongerijmds toe.

Niet dat hiermee het gemis verdwenen is, dat niet. Het lost echter innerlijk wel iets van de levensvragen op. Het leven dat op een waagstuk lijkt, krijgt in onze gedachten alsdan een vastere vorm, met zelfovergave. Wanneer wij totaal eenzaam zouden blijven en met niemand op aarde enige binding zouden aangaan, zou er in feite geen gemis en verdriet kunnen ontstaan. Dat is echter de zin van het leven niet. Wij zijn gemeenschapswezens, die onderlinge contacten moeten onderhouden met anderen.

Job

Het leven is een samen leven met anderen, waardoor er een opbouwend element in aanwezig is. Een levenshouding om bv. geen huwelijk aan te gaan, omdat men alsdan ooit voor het feit komt te staan dat men na het wegvallen van een partner weer alleen zou komen te staan en verdriet ons zou overkomen, is geen positieve levenshouding.

Het huwelijk is immers ook geen waagstuk, ook al zou het slechts korte tijd stand houden. De scheppingsopdracht om zich te vermenigvuldigen op aarde is niet tegen ons gericht, maar voor ons, ondanks risico's die er zijn. De vreugde welke het huwelijk en gezin ons kunnen schenken is groter dan de bezwaren, en de bezwaren wegen daar niet tegenop.

Doel missen

Gemis staat tegenover bezit. Het is de harde werkelijkheid zoals wij bij Job o.a. zien, dat alle bezit betrekkelijk is, zelfs ons eigen leven. Goed beschouwd hebben we in het geheel geen bezit, daar écht bezit blijvend dient te zijn. Wat wij nu als bezit zien is relatief, tijdelijk, vergankelijk,

meer leengoed dat wij beheren. De mens kan allerlei gemis gevoelen, zoals gemiste kansen, gemiste liefde, gemis over verlies van naasten, dieren of goederen, of gemis naar Jahweh. Dit laatste wordt overigens weinig onder de mensen gevonden, hoewel het het meest heilzaam is.

Gemis kan diep ingrijpen en pijn doen. Gemis heeft de neiging achterom te kijken, zoals de vrouw van Lot. Je bent immers iets kwijt, je hebt iets verloren. Dat geeft onrust, want je wilt het weer terug hebben. Sommige zaken verlies je definitief en kun je nooit meer terug krijgen. Dan is het meestal de dood die een scheiding maakt. Het is een ware levenskunst om steeds meer afscheid te kunnen nemen van dat wat wij missen, wanneer wij weten dat het gemis definitief is. Wij mogen ons immers niet blijven vastklampen aan wat voorbij is en niet meer terugkomt, hoe moeilijk dat

Zoutpilaar, vrouw van Lot

ook valt. Wij houden er slechts een herinnering aan over, meer niet. Wij kunnen die herinnering wel levend houden, o.a. door foto's van het gemiste te bezien. Toch mogen wij niet achterom blijven kijken. Onze blik moet voorwaarts gericht zijn. Wij hebben in ons voorhoofd ogen ontvangen en niet in ons achterhoofd. De blik moet vooruit gericht zijn in het leven. Achterom kijken zou slechts zin hebben als we daar het

gemiste terug zouden kunnen vinden. De vrouw van Lot werd het achterom kijken noodlottig. Paulus daarentegen strekte zich uit naar hetgeen voor hem lag, zie

Filippenzen 3:14 Maar een ding doe ik, vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.

Aan het één hechten wij meer dan aan het andere. Aan naaste mensen, familie, man, vrouw en kinderen, maar ook aan dieren hechten wij meestal meer dan aan levenloze dingen. Het valt niet mee verlies van dergelijke betrekkingen los te laten, laat staan dat een mens zijn eigen leven loslaat, om het te vinden, zie

Lucas 9:24 Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het behouden

Er is echter slechts één bezit dat onverliesbaar is, dat waardevast is, nl. wanneer wij in Jesjoea een nieuw schepsel zijn en Hem door het geloof hebben ontvangen. Nu kunnen wij geen gemis of verdriet omdragen van iets wat wij niet kenden of bezaten. Het is dan ook onmogelijk dat een ongelovig mens gemis of droefheid naar Jahweh zou kunnen hebben. De ware droefheid en het ware gemis naar Jahweh die een onberouwelijke bekering werkt, kan alleen vanuit een bewuste geloofsrelatie zijn met Jesjoea, zie 2Corinthe 7:10

Onbekend maakt onbemind. Wie Hem eenmaal kent, wil méér van Hem kennen en wil zijn waar Hij is. Zij voelen zich als wezen, Johannes 14:18, aan wie de Trooster is gegeven. De Trooster is hun gegeven ter ondersteuning in de tijd van Zijn afwezigheid.

De Kaïn-mentaliteit

Volgens het Boek des Oprechten is er tussen Kaïn en Abel een conflict ontstaan, dat eerst met woorden werd gestreden, maar later uit de hand liep en in een handgemeen eindigde. Abel had een vleesoffer gebracht aan Jahweh van het beste van zijn schapen. Jahweh nam het offer van Abel aan, d.w.z. het werd waarschijnlijk door hemels vuur verteerd, zoals we in de Bijbel wel meer lezen.

Het offer van Abel werd op zichtbare wijze door Jahweh aanvaard. Kaïn volgde het voorbeeld van Abel, maar nam van de minderwaardige vruchten (het uitschot) van zijn akker om dat aan Jahweh te geven. Er volgde géén antwoord van Jahweh, géén hemelvuur, ergo het offer werd afgewezen. Het offer van Kaïn bevatte geen erkenning van Jahweh als de Gever van alle goed.

Daarna waren Kaïn en Abel eens in het veld. De schapen van Abel liepen over het stuk land waarop Kaïn zijn producten verbouwde, aldus het Boek des Oprechten. Dat is niet zo leuk als je als landbouwer ziet dat schapen van je broer lopen te grazen op het stuk land waarvan jij de vruchten verwacht die erop groeien. Waarschijnlijk was het stuk land niet omheind en liep alles nog vrij door elkaar. Kaïn zag dit tafereel met lede ogen aan en berispte Abel over deze gang van zaken. Abel echter zei dat Kaïn niet te eenzijdig moest denken aan zichzelf, daar hij via het vee van Abel van vlees en wol werd voorzien. Voor wat hoorde wat, en Kaïn trok profijt ervan dat de schapen van Abel van zijn vruchten aten. Kaïn was het oneens met de gedachte van Abel en zag deze vorm van ruilhandel of samenwerking niet zitten. Abel antwoordde Kaïn dat hij dan maar het vlees wat hij gegeten had

van de schapen moest teruggeven en de kleren die hij van de wol der schapen droeg moest uittrekken. Dát deed de druppel van Kaïns emmer overlopen en hij greep naar een stuk ijzer en sloeg Abel ermee, totdat hij bezweek. Daarna groef Kaïn een gat en begroef Abel in de aarde, aldus het Boek des Oprechten.

Jahweh verscheen aan Kaïn en vroeg hem waar zijn broer was, waarop het overbekende antwoord volgde: Ben ik mijns broeders hoeder?

Adam en Eva zullen zich na de dood van Abel hebben afgevraagd wat de zin van hun leven was. Abel was dood en Kaïn was gevluht. En daar stonden ze dan, samen terug bij af. Zij zijn niet bij de pakken neer gaan zitten. Seth werd geboren en kon vrij opgroeien, zónder de dreiging van een Kaïn tegenover of naast zich te hebben.

In Kaïn was het vuur-element sterk aanwezig, het geest-bewustzijn, terwijl in Abel meer het ziel-bewustzijn leefde, dat verbonden is met het licht. In Kaïn ontbrak het licht zoals dat aan Adam en Abel inherent was gegeven in de Paradijsorde. Kaïn had een ándere inborst, dynamisch, bruisend van activiteit, vurig, expressief, overheersend, dominant, eigengericht, prestigieus. Eigenschappen die hij van zijn werkelijke vader Nachash had geërfd.

Abel was daarentegen liefdevol, de rust zelve, een herder die van de rust genoot. Hij kon zich verheugen in Jahweh en verwonderde zich over de pracht der schepping. Was collegiaal en uit op samenwerking. Hij kon bij elke bloem en vlinder wel een poosje stilstaan en ervan genieten. Kaïn echter was de man van actie, om uit de aarde producten te laten groeien, liefst zoveel mogelijk, en o wee als een schaap van Abel ervan durfde te eten!

Vanuit ieders eigen geestesgesteldheid offerden zij. Kaïn zag met eigen ogen dat Abels offer werd aangenomen en het zijne werd afgewezen. Dat bracht hem in grote verwarring. Hij wist het niet meer. Kaïn wist wel dat hij anders was dan Abel, en zag wel dat hij de vroomheid miste van zijn broer, maar dat kon hij toch niet

Kaïn en Abel

helpen? Hij kon zichzelf toch niet veranderen? Zijn geest was ánders gericht en ook zijn lichaams- en zielsgesteldheid. Kaïn leefde als in een roes, te hoog in zichzelf om ooit echt te kunnen bukken, om ooit echt samen te kunnen werken met een broer die niet het eerstgeboorterecht had. Kan was te hoog in zichzelf om te bidden. Hij wilde wel offeren, maar dan van het uitschot én met opgeheven hoofd, slaande op zijn borst vanwege zijn prestaties. De tollenaars-gestalte was hem vreemd. In zijn drift doodde hij zijn broer, en rekende er niet op dat hij met Abel tegelijk de Abel-gesteldheid in zichzelf had omgebracht. Dat blijkt uit het vervolg, want Kaïn had nergens meer rust en voelde zich nergens meer veilig, maar raakte geheel op drift. Dát is het gevolg van zijn misdaad, van het bloed van zijn broer dat hem achtervolgde waar hij ook ging.

Kaïn vertrok naar het land Nod waar hij een vrouw nam en een zoon kreeg, die hij Henoch noemde. Henoch betekent zoveel als “inwijding”. Duidelijk is dat er op aarde meerdere, op de Adam-mens gelijkende wezens waren, (in het Hebreeuws “khahee”) waaruit Kaïn een vrouw nam, waarschijnlijk van dezelfde soort als Nachash, die Eva verleidde.

Kaïn leefde vervolgens bij de herinnering aan zijn vrome broer Abel en wilde wel dat hij dezelfde vrome gesteldheid bezat. Dat blijkt uit de naamgeving van zijn zoon, en daarna ook nog uit de naamgeving van zijn eerste stad die hij bouwde. Henoch is zoveel als inwijding, en die inwijding dacht hij via zijn zoon te verkrijgen en via de stad die hij bouwde. Kaïn was en bleef een verticale denker, om op die wijze de weg naar Boven, dat is de inwijding, te vinden. Kaïn kón niet op de wijze van Abel vroom zijn en het contact met Boven onderhouden op geestelijke wijze. Kaïn was vleselijk gericht en was meer een woeste hemelbestormer dan een toegewijde aanbieder van Jahweh. Wat in een hof gezaaid is spruit er uit, en de boom kent men aan de vruchten. Het onderscheid is onthullend, de Schrift geeft zelf het antwoord: Kaïn was uit de Boze, Abel was uit de Goede, zie

1 Johannes 3:12 Niet gelijk Kaïn, die uit den boze was, en zijn broeder dood sloeg; en om wat oorzaak sloeg hij hem dood? Omdat zijn werken boos waren, en van zijn broeder rechtvaardig.

Dat wil niet zeggen dat Kaïn niet religieus was. Dat was hij wel, maar dan op zijn eigen manier. Dat houdt niet in dat Kaïn gewetenloos was. Nee, hij kende een spijt net als Ezau, waarin het zelfbeklag overheerste. Hij zag in dat zijn zonde te groot was om vergeven te worden, en voelde zich reddeloos verloren. Hij keek in een zwart gat waarvan hij de diepte niet kon

peilen. Evenwel verstootte Jahweh hem niet, maar gaf hem zelfs een vrijgeleide en teken.

Kaïn kon de zin van zijn leven niet vatten, en kon ook het gemis van zijn broer Abel niet verwerken. Hij had hem uit de weg geruimd, maar in werkelijkheid kon hij zijn broer niet missen. De Kaïn-mens brengt zichzelf in problemen die hij in feite niet wil hebben, maar die hij als gevolg van zijn handelen wel moet aanvaarden, waardoor hij in het isolement terecht komt. Om daarna te proberen via inwijding de weg terug te vinden die hij voor zichzelf had gesloten.

Splinter en balk

Splinters en balken hebben in veel gevallen te maken met hout, hoewel van metaal ook splinters af kunnen komen en er ook metalen balken zijn. Een splinter in je hand kan gemeen pijn doen, laat staan in je oog. Een balk die je op je voet krijgt, kan je voet verbrijzelen. Het is dus oppassen geblazen met splinters en balken. In het tekstgedeelte:

Lucas 6:41 En wat ziet gij den splinter, die in uws broeders oog is, en den balk, die in uw eigen oog is, merkt gij niet?

Lucas 6:42 Of hoe kunt gij tot uw broeder zeggen: Broeder, laat toe, dat ik den splinter, die in uw oog is, uitdoe; daar gij zelf den balk, die in uw oog is, niet ziet? Gij geveinsde! doe eerst den balk uit uw oog, en dan zult gij bezien, om den splinter uit te doen, die in uws broeders oog is.

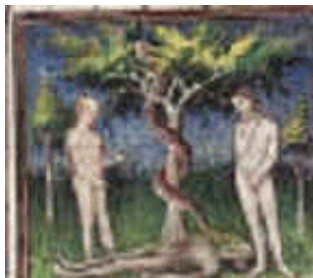
gaat het echter niet over échte splinters en balken, maar om spreekwoordelijke. Onze Heiland wil ermee aangeven dat wij mensen geneigd zijn veeleer bij iemand anders kleine fouten op te merken en uit te vergroten, dan dat wij de fouten bij onszelf zouden zien, en als wij ze al zien, ze te reduceren of te verkleinen. Wij verschonen gewoonlijk onszelf en zoeken de fouten op anderen te leggen. Wij staan meestal op scherp als het gaat om kritiek te leveren op anderen die het naar onze mening niet goed doen. Wij corrigeren graag de ander, zonder erop te letten of we zelf wel in het goede spoor gaan. Wel dat wij elkaar mogen corrigeren. Die correctie moet echter bevrijdend werken, opbouwend en niet afbrekend. Deze houding dienen wij niet slechts op vrienden toe te passen, maar op elk mens waarmee wij te maken krijgen. Voorzichtigheid is geboden, met wijs beleid omgang met anderen te hebben. Het komt immers heel hard aan als naaste relaties ons fel bekritisieren, wanneer wij ons in hun ogen niet goed gedragen. Kinderen en oudere mensen nemen geen blad voor hun mond en kunnen soms onverbloemd de waarheid aanzeggen. Om de onderlinge

vrede te bewaren is mildheid geboden, daar afstoten sneller gaat dan samenbinden.

Kritiek en acceptatie

Alvorens wij kritiek op anderen leveren dienen wij ons af te vragen of onze kritiek het effect op de ander heeft, dat hij erdoor zijn fouten gaat inzien en deze zal verbeteren. Ook dienen wij ons af te vragen of onze kritiek onpartijdig is. Wekt onze kritiek haat en wrevel, dan kunnen wij beter geen kritiek geven. En, wordt onze kritiek wel goed opgevat? Kunnen wij ons in de anderen verplaatsen, en kunnen wij hun mening respecteren, ook al hebben wij een totaal ander inzicht? Het is immers o zo gemakkelijk om anderen te veroordelen, gezien zij veelal een andere mening dan wij hebben. Dat werkt verdeeldheid in de hand, en geen samenbinding. Het laatste kan slechts ontstaan wanneer er liefde en harmonie heerst. Wederzijds begrip en geduld kan toenadering bewerkstelligen. Harde kritiek wekt tegenstand en resulteert veelal in verwijdering. Iemand die altijd maar kritiek heeft op anderen is bezig zijn eigen wereld te verkleinen. Die verandering bestaat hierin, dat anderen zich van hem verwijderen, zodat men vereenzaamt. Men verandert zijn eigen wereld ten nadele, daar anderen zich verwijderen, zonder in te zien dat men zelf de oorzaak ervan is. En dan zet de kritiek zich weer voort bij die mens tegen hen die van hem wegblijven, die hun plicht zouden verzuimen. De criticus meent het altijd bij het juiste eind te hebben, want degenen op wie hij kritiek heeft deugen in zijn ogen niet. Alzo vereenzaamd wordt men een zielige figuur, waarvan iedereen afstand neemt. Zelfbeklag en zelfhandhaving zijn zaken waarop de criticus teert. Hij ziet niet in dat zijn kritiek een barrière vormt om tot vernieuwde inzichten te komen, om liefde van anderen te mogen ontvangen. Hij ziet niet in dat zijn kritiek op zijn medemensen zijn toestand en omgeving verslechteren i.p.v. verbeteren. Heeft de criticus een dominerende rol in een gezin, gemeenschap of werkgelegenheid, dan is de kans groot dat anderen zijn kritiek grotendeels negeren en naast zich neerleggen, wat hun ontwikkeling niet ten goede komt en de onderlinge relaties niet verstevig.

Wij mensen dragen verantwoordelijkheid voor onszelf en voor anderen. Door anderen te oordelen willen wij anderen ónze mening opleggen, waardoor wij de verantwoordelijkheid van de ander in de weg staan. Ons

komt geen hard oordeel toe, dan alleen een barmhartig en liefdevol oordeel, waardoor de mensen hun eigen verantwoording op zullen pakken.

Iemand die uit de liefde van Jahweh leeft is mild, recht en goed, verdraagzaam en oprecht. Als men hem ten onrechte bekritiseert zal hij niet opvlammen, daar er in liefde geen harde kritiek voorkomt, en er ook geen wraakgevoelens of

harde verwijten zijn. Dat resulteert echter niet in een slappe- of Platonische levenshouding. Nee, men is juist alert, zelfverzekerd, ontvankelijk en heldhaftig. Men kan bóven de kritiek staan. Men hangt niet meer af van anderen hoe ze hem beoordelen, maar men hangt af van Eén die rechtvaardig oordeelt. Dit zou men uit kunnen leggen als zijnde een arrogante levenshouding, alsof men zich verheven voelt boven anderen. Dat is onjuist, men is in de ware liefde niet ijdel, niet hooggevoelend, maar vol vertrouwen op de hogere leiding van Jahweh.

Zelfovergave

De zelfovergave, het loslaten van het eigen ik, is voor de ik-mens een onoverkomelijke zaak. De krachten van de ik-mens schieten voor zulk een geweldige opgave tekort. Wanneer de zelfovergave niet plaats heeft, kan de ware geestemens nooit en te nimmer opstaan of ontstaan. De oude ik-mens moet sterven, wat de ouden het “endure” noemden, om in Christus tot nieuw leven te komen. Andere godsdiensten buiten het christendom leren eveneens de zelfovergave. De Soefi's beschrijven de weg van de ik-overgave om het goddelijk geestes-principe te kunnen bekomen.

Zonde en zelfhandhaving leidt tot zelfrechtvaardiging, vandaar dat een ander het dan ook áltijd heeft gedaan, en niet ik. De zonde vergroot altijd het beeld van de ander en verkleint het eigenbeeld. Hieruit ontstaat het afschuifstelsel, wat Adam en Eva reeds toepasten.

Wij hebben een zelfbeeld, waarbij het gaat over ons geestesleven, waarin dingen zijn waarvan wij ons niet duidelijk bewust zijn. In ons zelfbeeld speelt eigenbelang een hoofdrol. Wij vergoelijken meestal onszelf, en anderen oordelen soms heel anders over ons, dan dat wij zelf doorgaans oordelen. De meeste mensen zijn bang voor de objectieve werkelijkheid, zo die er al is.

Citaat: Uit het boek van Sabine Kuegler “Dochter van de jungle”

“Ik heb het gevoel niet echt te leven, maar alleen maar te bestaan. Er brandt een verlangen in mij dat ik niet precies kan beschrijven: een heimwee naar iets dat verloren lijkt te zijn”.

Franciscus van Assisi

De eigennaam van deze figuur is Francesco di Bernadone, die leefde van 1182 tot 1226. In de San Francesco-kathedraal te Assisi liggen zijn stoffelijke resten begraven. De beste man werd al gauw na zijn dood heilig verklaard. Hij was een toonbeeld van nederigheid. Uit heel de wereld trokken allerlei slag mensen naar zijn graf. Sommigen stellen zelfs dat deze man model stond voor de allerhoogste kwaliteiten van het leven waarnaar een mens dient te streven. Eenvoud, nederigheid, harmonie, evenwichtigheid, vrede bewaren, etc. zouden de menselijke samenleving totaal veranderen, indien ze werden begrepen en toegepast.

Franciscus was voorbeeld voor eeren. De kerk s tot op de tijd van nciscus een bron n onrust, chtsvertoon en

een ied wa Fra va ma uit

Nú was er uiteindelijk een mens die niet slechts zei hoe men diende te leven als Jesjoea, maar ook zélf trachtte te leven als Jesjoea (Jezus). Hij blies het christendom door zijn voorbeeld nieuw leven in, stelde normen en waarden in die tot op vandaag de dag actueel zijn. Kuisheid, ongeveinsde liefde, zorg voor armen, zieken en behoeftigen, zorg voor het milieu, gehoorzaamheid, etc. In zijn jeugd deed Franciscus mee aan de woeste

zomerse stadsfeesten, die in allerlei uitpattingen uitmondten. Plotseling voelde hij zich aangeraakt door Gods hand en begon een nieuw leven. Hij verliet de grootsheid des levens en bezocht de armen. Hij noemde zichzelf vanaf die tijd een “idiota”, vanwege zijn ongeleerdheid. Daarna trad hij toe in het klooster. Daar vond hij dat de meeste kloosterlingen het te hoog in hun bol hadden. Het ging hem om de zelfovergave, niet in de eerste plaats om intellectuele kennis. Door zich te voegen bij de armen en verachten (idioten) protesteerde hij tegen het machtsvertoon der rijken en groten in de kerk en in de wereld. Eens tijdens ene kerkelijke vergadering van bisschoppen en kardinalen ging Franciscus naar buiten om te bedelen. Hij verzamelde korsten van brood en deelde deze uit onder de hoogwaardigheidsbekleders, om hen daarmee te wijzen dat er ook nog een wereld en mensdom in nood bestond. Franciscus vond dat de kerk zich ten onrechte tegen de Islam keerde, door van hen Palestina te willen afnemen. Hij vond het bezit van het “heilige land” het niet waard om daar één moslim voor te doden. Men moest ook geen woordenstrijd aangaan met belijders van een andere religie, door hen te zeggen dat jouw levensovertuiging beter zou zijn dan de hunnen. Heel zorgvuldig ging Franciscus om met de natuur.

Zo zien we in Franciscus dat er in elk tijdvak van de geschiedenis mensen opstaan die de anderen tot voorbeeld zijn, en later nog van zich doen spreken. Zij geven ons een blijvende levensles mee.

Alles is wankel

De socioloog Zygmunt Bauman (zie Volkskrant 29-10-05) schrijft dat álles wankel is, zelfs menselijke relaties. *“Niets lijkt meer duurzaam. Het blijkt onmogelijk vooraf te weten of een weloverwogen keuze uiteindelijk toch verkeerd zal uitpakken, want de regels van het levensspel veranderen gedurig. Dit leidt tot gevoelens van diepe onzekerheid, die zelfs de mooiste geluksmomenten aantasten. Liefde is het eerste en grootste slachtoffer van onze vloeibare samenleving, want 10 jaar terug was de gemiddelde levensduur van een huwelijk nog 7 jaar, maar twee jaar geleden bedroeg dat nog slechts 18 maanden. Om liefde te redden uit de wervelwind van het vloeibare leven, moeten wij bereid zijn kosten te maken. Moraal is kwetsbaar, net als liefde. Moraal betekent: er zijn voor de ander. Goedheid en niet het goede is de werkelijke waarde die wij moeten nastreven. Waarom is er dan zoveel onzekerheid? Wij kiezen voor omstandigheden, die gevormd worden door de globalisering. Dat proces is tot nog toe negatief, zowel voor de handel, financiële wereld, misdaad, terreur, etc. Dat proces is nu ongeveer klaar. Alle samenlevingen zijn nu open, zowel in materieel als in*

intellectueel opzicht. De eenheid der mensheid brengt met zich mee dat men nergens meer heen kan vluchten. Veilige schuilplaatsen zijn er niet meer. Wij zijn kwetsbaar en zijn allemaal in gevaar én een gevaar voor elkaar. Nu moet de positieve tegenhanger aan de slag, wat voor de 21e eeuw de belangrijkste uitdaging is.” Tot zover Bauman.

Wij zijn er dus nog lang niet en hebben nog heel wat levenslessen te leren, hoewel wij sommige stellingen van Bauman niet kunnen onderschrijven.

Kijk maar hoe in het verleden en heden geniale personen, grote kunstenaars, grote leraars en profeten, door hun tijdgenoten zijn miskent.

Sommigen zijn op de brandstapel gekomen, of op andere manieren uit de weg geruimd. Denk aan Jozef, David, Daniël en Jesjoea. Denk aan Copernicus, Galilei, Servet, Hus, Wishart, Rembrandt, van Gogh, Victor

Schaumacher, Moerman, Richard Krebs, Wilhelm Reich, etc. Vreemd, maar opvallend dat zoiets kan plaatsvinden. Na hun dood werden velen van hen pas beroemd. Toen ontvingen zij pas hun gelijk, dat zij in hun leven niet mochten ontvangen. Miskentning en onterechte veroordeling was hun deel. Wanneer wij op dergelijke wijze worden behandeld door mensen of door autoriteiten, nadat wij iets gesteld of gepresteerd hebben, is het een schrale troost dat we aldan naar alle zekerheid iets groots hebben gepresteerd. Slechts zij die middelmatig presteren, of in het geheel niets presteren, ontvangen veelal eer en waardering die hun niet toekomt!

Bijbelse levenslessen

Onze levensles dient te zijn, slechts te doen wat juist is en in overeenstemming met de wil van Jahweh zoals in de Thora (=Goddelijke onderwijzing) ons bekendgemaakt. De uitkomst van iets dienen wij aan Elohim's leiding over te laten.. Wij behoeven geen succesvogels te zijn en wij moeten ook weigeren teleurgesteld te zijn bij dingen die niet lukken, of wanneer men verraad tegen ons pleegt. Het is een les om voort te gaan door

op Jahwehs almacht te vertrouwen ondanks alles. Dat geeft overwinningskracht. Met Hem hebben wij geen kwaad te duchten, die zelfs onze hoofdharen heeft geteld. Aldus blijven wij optimistisch gestemd en blijven in de mens geloven, ondanks alle teleurstellingen.

Wij wijzen dan ook op de opwekking tot het houden van de geboden van Jahweh:

Naar Psalm 15. *Wie zullen mogen wonen in Elohims tent?*

Wie zal mogen wonen op de Berg van Zijn heiligheid?

(deze Tent/Berg wijst op het nieuwe Jeruzalem, hetwelk uit de hemel neerdaalt, de zgn 10e planeet)

De condities daarvoor gelden:

1. wie oprecht wandelt en gerechtigheid werkt
2. wie met zijn hart de waarheid spreekt
3. wie met zijn tong niet achterklapt
4. wie zijn metgezel geen kwaad doet
5. wie geen smaadrede opneemt tegen zijn naaste
6. in wiens ogen de verwoepene veracht is
7. die degenen eert welke Jahweh vrezen
8. heeft hij tot zijn schade gezworen, hij verandert niet
9. wie zijn geld niet geeft op woeker (rente)
10. wie geen geschenk neemt tegen de onschuldige

Wie deze dingen doet zal niet wankelen in alle eeuwen!

Dat lijkt toch simpel?

Toch zullen er niet velen in Elohims tent verkeren, want het is niet bij de mens dat hij zijn weg richt. Elohim Zelf doet ons wandelen op die weg des levens door een nieuwe geest in ons te geven.

Wie zou bij Jahweh kunnen wonen? Jes.33:15

1. die in gerechtigheid wandelt
2. die billikheden spreekt
3. die winst uit onderdrukking verwerpt
4. die geen geschenken neemt ter omkoping
5. die zijn oor stopt voor bloedschulden

6. die zijn oog toesluit voor het kwade.

***** Hij die dit doet zal in de hoogte wonen, in het Nieuwe Jeruzalem wat positie zal innemen als zijnde de Hoek-bepalende steen voor de vernieuwde aarde. Dan zal hij de Koning mogen zien in Zijn schoonheid, en beneden zal hij een ver gelegen land zien, n.l. het profetische Sion, waarvan wij menen dat het Nederland zal zijn, in het Noord Westen van Europa, een kustland met zeer vele rivieren, een polderland met vette koeien en eiken (Basan).

Verder leert Jesaja 1:17 ons goed te doen, en af te laten van kwaad te doen. condities:

1e. zoekt het recht	= maatschappelijk
2e. helpt de verdrukke	= sociaal
3e. doet de wees recht	= moreel
4e. handelt de twistzaak
der weduwe.	= juridisch

Zacharia 8:16 dit zijn de dingen die gij doen zult:

vers 16. Spreek de waarheid een iegelijk met zijn naaste (het privé en particuliere leven) en oordeelt waarheid en een oordeel des vredes in Uw poorten (dat is het gemeenschappelijke leven)

vers 17. denkt niet kwaad in Uw hart tegen de ander en hebt een valse eed niet lief.

Heb de waarheid én de vrede lief.

Zesduizend jaar heeft de mensheid de weg van het kwade verkozen, van uitbuiting, roof, moord, diefstal, ontucht, en noem maar op. Lees Romeinen 1 er maar eens op na.

Onze maatschappelijke structuren zijn nagenoeg allen gebaseerd op exploitatie, winst, onderdrukking en uitbuiting, en niet op onbaatzuchtige coöperatieve samenwerking.

6000 jaar heeft de mensheid zich aangeleerd hoe men zich zou moeten voeden, maar men heeft niet geleerd hoe men moet leven, en hoe men zich gezond moet voeden (gezond = vrij van zonden)

Bijna instinctmatig leert de mens hoe hij zich in zijn levensonderhoud moet voorzien, maar niet hoe men zijn of haar karakter moet vormen in het

goede. Jahweh geeft daartoe richtlijnen, zoals hierboven vermeld, zelfs tot in de kleinste zaken toe. Elohim stelt belang in ons welzijn, zoals een ingenieur er belang in stelt dat zijn ontwerp goed functioneert.

Indien wij werkelijk vrede op deze aarde willen zien en krijgen, zullen de structuren zoals deze nu werken totaal vernieuwd moeten worden.

Het Rijk der Hemelen voorziet in een totaal-recept voor deze algehele vernieuwing, wat "moeder aarde" heel wat tranen zal kosten.

Het goede zal overwinnen, want indien het kwade zou overwinnen, zou het in zichzelf weer ten ondergaan.

Laten wij het goede verkiezen én doen!

Religie

Het Latijnse woord "religare" betekent het zich verbinden met een god. Uiteindelijk zoekt een mens weer verbinding met de God die hij verloren is in het Paradijs. Zie p.7 hoe Kaïn dat op zijn eigen manier deed. Hij zoekt naar een buiten hem wonende god. Nachash had tot Eva gezegd of zij niet als God wilde zijn, als of God een verre van haar levende werkelijkheid was. Eva was uit de Godzoon Adam gebouwd en daardoor blijkbaar nog niet doordrongen van haar goddelijke afkomst, dat zij Zijn beeld op aarde vertoonde. Inderdaad, zij liet zich verleiden en zei tegen Nachash dat ze wel als God wilde zijn, keurende tussen goed en kwaad. Zij verbrak daarmee de band met het goddelijke in zichzelf. Sindsdien is de mens op zoek die band te herstellen via religie, om zich weer te verbinden met God. Dat innerlijk streven der mensen wordt door religieuze leiders op geniepte wijze uitgebuit, door in schijn religie te bedrijven, maar in werkelijkheid met politiek bezig te zijn. De meeste geestelijken zijn gelijk aan een soort topambtenaren die hun handen vol hebben om hun kerkelijke instituut draaiend te houden d.m.v. het winnen van zieltjes. Zij leven bij, uit het hoofd geleerde waarheden. Iemand die er anders over denkt wordt verketterd. Religie leidt op deze wijze tot verstarring en moord. Religie kán bevrijdend werken, zoals te zien o.a. in ene persoon als Ghandi en vele oprechte christenen, etc.

Wanneer religie slechts gelijkdenkenden verbindt krijgen we meutevorming, wat verdeeldheid geeft en geen verbinding met God bewerkt. De partijvorming verblindt, zodat mensen gaan denken dat men ketters mag verbranden. Zulke religieuzen schreeuwen luid dat zij het alleen nog weten en de waarheid nog bezitten. Dat schreeuwen komt voort uit hun onzekerheid, daar zij christelijker willen zijn dan Christus. Aan de vrucht

kun je de boom herkennen. Zie maar eens hoe de meeste christenen met elkaar omgaan, met de aarde en het milieu omgaan, hoe hun gezinnen zijn, hun geldzaken en hun lichamen. Hoe gezond leven zij en hoe vreugdevol zijn zij? Wij dienen te bedenken dat waar geloof een gave van Jahweh is, iets unieks, maar het algemene wat men voor geloof aanziet verblindt in de meeste gevallen de mensen, daar in dat geval het eigen hart niet meer spreekt. Men kan maar het beste van zijn eigen geloof (opvattingen) afvallen, om zich opnieuw te richten vanuit het hart tot Jahweh.

Politici en geestelijken zijn algemeen niet in staat gebruik te maken van de generositeit en solidariteit van mensen. Zij staan in hun verbeelding mijlen boven anderen.

Religie heeft tot nog toe geen betere mensen voortgebracht. Ook de technici en technologische ontwikkelingen hebben tot nog toe geen betere mensen voort gebracht. Er is wel een hele nieuwe wereld geschapen, vol beton en glas, spoorbanen, autobanen, viaducten, tunnels, bruggen, etc. De wereld is vervuld met veel mega-steden, waarin grote gebouwen, wolkenkrabbers, etc. Deze nieuwe ontwikkelingen brachten geen betere mensen voort. Systemen zijn geperfectioneerd via computers, zoals bank- en belastingsystemen, maar ook nu nog is er overal corruptie, diefstal en fraude. Het paradijs daagt de mensheid voor ogen, maar zinkt direct weer weg achter de horizon, wanneer men denkt aan de atoom-paddestoel die zich kan aftekenen in het luchtruim na een ontploffing. De ladder waarmee de mensheid dacht op te klimmen uit het aardse tranendal, heeft de mensheid gebracht aan de rand van zelfvernietiging.

Toch zijn wij optimistisch gestemd, met het oog op de komende vernieuwde aarde waarop gerechtigheid zal wonen. De profeten hebben zich er soms op lyrische wijze over uitgesproken, en wij die nu leven hebben de zekerheid dat die geweldige tijd ons nu nader is dan toen.

De verbinding met Jahweh zal tot stand komen, doordat Hij tot óns komt, en waar Hij komt zal alles opbloeien als nooit te voren.